

JORNADA DE LA VIDA CONTEMPLATIVA

La celebració de la solemnitat de la Santíssima Trinitat ens porta a recordar cada any als monjos i monges que viuen el seu seguiment de Crist dedicats a l'oració i a la contemplació. Ells en la seua pregària se'n recorden de nosaltres en presència de Déu. Que esta jornada servisca perquè a l'Església valorem la seua oració i el seu testimoni, perquè agraïm a Déu la generositat de tantes vides entregades per la santificació del món i perquè preguem per ells i siguem sensibles a les seues necessitats.

La vocació contemplativa és una aventura espiritual que ens descobreix el desig més profund que hi ha en el cor de tot home, que no és un altre que buscar i trobar a Déu. Encara que moltes vegades es visca d'un mode inconscient, este desig, que es manifesta de múltiples formes, és una cosa fonamental en la vida de tota persona. El món en què visquem, en el qual l'ambient cultural que ens envolta allunya a Déu de l'horitzó de la vida humana, porta a que molts es tornen insensibles a la seua presència, i fa que les vocacions a la vida contemplativa adquirixen un valor testimonial: ens recorden el lloc que Déu ha d'ocupar en la vida dels homes i del món, que no pot ser una cosa secundària, sinó que ha d'estar en el centre. Els qui opten per este camí de seguiment de Crist no anteposen res al seu amor. Este és el secret de l'alegria que es percep en els monestirs.

El lema triat per a esta jornada (Contemplant el teu rostre, aprenem a dir: Faça's la teua voluntat) ens presenta la vida contemplativa com un camí per a descobrir la voluntat de Déu i aprendre a complir-la. La meta de l'oració no consistix a buscar-se a un mateix, ni tan sols desitjar aconseguir una pau a través d'un autocontrol dels propis sentiments. No és el propi jo, sinó Déu i la seua voluntat, el que es vol arribar a conèixer i aprendre a fer vida pel camí de l'amor. Contemplació i obediència són els pilars sobre els quals se sustenta la vida dels monjos i de les monges. És ací on es troba el secret de l'alegria que es percep en les persones que viuen amb fidelitat esta aventura de fe. Una obediència a Déu sense l'amor a Ell, que s'alimenta en l'oració, es convertix en una cosa humanament insuportable; una contemplació que no porte a la humilitat de l'obediència a Déu acaba sent una cosa inautèntica.

Este programa de vida únicament es pot realitzar mirant a Crist: mirant-lo a Ell és com s'aprén a conèixer la voluntat del Pare i a fer-la vida. Qui ha vist al Senyor, ha vist al Pare. I és que l'espiritualitat cristiana no és una espiritualitat desencarnada: la humanitat de Crist és el camí concret que ens porta a Déu. És important recordar això en este moment en el qual hi ha una inflació d'espiritualitats que prescindixen de Crist com a camí per a la trobada amb Déu. Mirant a Crist, els monjos i les monges aprenen i ens ensenyen a tindre una mirada neta sobre el nostre món, és a dir, a mirar-lo amb ulls d'amor.

Agraïm al Senyor les gràcies que concedix al món per l'oració dels cristians que segueixen este camí. La seua vida i el seu testimoni ens ensenyen a descobrir que el verdaderament important és conèixer la voluntat de Déu i aprendre a complir-la.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***